

Malé (ale naše) noviny

Janské Lázně

27. 7. - 10. 8. 2002

KAŽDODENÍČEK

„Podporou paměti jsou deníky. Do nich si zapisujeme to, čemu jsme se přiučili. Nemít tedy deník nebo mít ho v nepořádku je neklamným znamením lenivého žáka.“

Citátem Jana Amose Komenského (28. 3. 1592 - 25. 11. 1670) tě vítáme - aspoň prostřednictvím těchto řádků - na letním pracovním soustředění Dětské tiskové agentury - Klubu Domino. Ne nadarmo říkali naši předkové podobným sešitům Každodeničky. Některé, např. Každodeniček Františka Palackého, byly tak zajímavé, že vyšly dokonce knižně. A protože na psaní deníků si v dnešní uspěchané době většina z nás nepotrpí, zkusili jsme onen Každodeniček, či netradiční táborovou kroniku, chcete-li, psát společně.

Autory jsou tři desítky kluků a děvčat z nejrůznějších koutů republiky, z toho deset z Dětského domova v Nymburce, všichni ve věku 10 - 16 let. Někteří celoročně navštěvují v pražském Centru Dětské Komunikace kroužek psané či rozhlasové žurnalistiky, jiní drželi opravdový rozhlasový mikrofon v ruce poprvé. Místem společného čtrnáctidenního setkání Klubu Domino, Dětské tiskové agentury se stala budova stálé školy v přírodě DUNCAN na samém okraji Janských Lázní.

Táborový program se na první pohled nelišil od mnoha jiných. Nechyběly rozcvičky, hry, soutěže, výlety... Jen jednou za tři dny se oddily střídaly při dopolední psané či rozhlasové žurnalistiky. Ne, nebylo to soustředění těch, kteří touží být reportéry (i když za deset let, co tábor Klubu Domino funguje, několik šikovných novinářů a novinářek vyrostlo), ale těch, kteří si své zážitky nechtějí nechat pouze pro sebe.

A tak nás téměř každé ráno budilo sluníčko společně s písničkou Vstávejte. K rozcvičce si vždy dvojice malých reportérů připravila vlastní pořad. Jiná dvojice se tou dobou pilně chystala na hodinové živé rozhlasové vysílání prostřednictvím kabelové televize v nedalekém Lánově. Tam totiž sídlí Rádio Kulíšek, jedna z regionálních redakcí Dětské tiskové agentury.

Z tábora jsme připravili poněkud netradiční kroniku - Malé (ale naše) noviny. Nejsou v ní popsány jednotlivé dny od rána do večera, nikdo, kdo psal její řádky, nenařikal, že už zas musí být kronikářem. Onu kroniku tvoří nejlepší zprávičky, postřehy a zamýšlení všech táborníků. Každý den si našly děti chvíli času, aby napsaly pár postřehů (leckdy i velmi kritických). Děti brzo objevily, že mají-li nápad, psát se dá téměř kdykoliv a kdekoliv - na trávě, v zablokovaném výtahu... Další den dopoledne se ta skupina, která měla na programu psanou žurnalistiku, proměnila v redakci časopisu. A byla to redakce přísná. Nestačilo jí, aby zpráva obsahovala odpovědi na vše, co měla: CO, KDY, KDE, JAK, PROČ. Malí editoři nekompromisně vyžadovali i zajímavé zpracování. Stávalo se, že se občas sešly zprávičky na stejné téma. To se pak přísní redaktori předháněli ve zdůvodňování, proč právě ta jimi vybraná by měla být zařazena. A běda těm, kteří dělali takové školácké chyby, jako je opakování stále stejného slova! Některý den bylo hezkých zpráv víc, jindy méně. Podle toho mělo rozsah denní vydání Malých (ale našich) novin. Nejzajímavější zprávičky jsme zveřejnili na internetových stránkách: www.radiodomino.cz. Tam se paneček hned ukázalo, kdo vymyslel lákavý titulke a získal pro svůj příspěvek čtenáře (mezi těmi prvními byli, pochopitelně, rodiče a sourozenci). Internetové zpravodajství jsme ozdobili také zvukově, protože, přece jenom, hlavní doménou Klubu Domino vždycky bylo rádio. A tak si ještě teď můžete poslechnout bouřku nad naším táborem nebo třeba táborovou hymnu.

Z těch nejlepších zpráv jsme připravili aspoň malé nahlédnutí do naší kroniky. Více na internetu: www.dta.zde.cz. Máte chuť se k nám přidat? Budete vítáni. Sídíme v Praze, jen pár minut od stanice metra Kačerov. V průběhu školního roku se zde schází kroužek psané i rozhlasové žurnalistiky.

Dětská tisková agentura, Rádio Domino
Na Nivách 314, 141 00 Praha 4
Telefon: 241484321, 241484545
www.dta.zde.cz, e-mail: dta@cmail.cz

Neděle 28. července 2002

První den s Dominem

Jak začal náš první den? Samozřejmě budičkem. Po budičku, jak jinak, než hygiena a snídaně, to jediné je všude stejné. Ale teď už o něčem jiném: po snídani jsme odešli do lesa, kde jsme hráli různé hry a dozvěděli jsme se i spoustu pro nás, děti z dětského domova nových a zajímavých věcí o vysílání v rozhlase. Odpoledne bylo ovšem daleko zajímavější.

Vyrazili jsme do Janských Lázní po lesních cestičkách. A kam jsme se dostali? Až do Rudolfova údolí, které tento název získalo po korunním princí Rudolfovi Habsburském, protože ho navštívil na počest 10. výročí bitvy u Trutnova r. 1876 a prošel si zde zdravotní procházku spolu s generálem Latouirem. Ale tohle ještě nebylo všechno. Přišli jsme také k prameni, jež zdědil jméno po dávném starostovi města Janských Lázní - Exnerovi. Tento pramen však musel být znovu odchyten a upraven roku 1992, protože při stavbě silnice došlo k jeho poškození.

Ale už dost zajímavostí, informací a dalších věcí na přemýšlení, je večer a všichni jdeme odpočívat.

Zdenka Šranková, Veselý domorodec

Cestou - necestou

Na našem novinářském táboře je poznávání nového na denním pořádku. Tudíž jsme se hned první den vydali do nedalekých Janských Lázní. Cestou necestou, loukou i lesem jsme došli do města, kde jsme se dozvěděli něco málo podrobností o vzniku Exnerova pramene, známého také jako Starostův pramen. Jmenuje se podle starosty Exnera, jenž tu nechal pro Rudolfa Habsburského postavit přístupové cesty k oslavě 10. výročí vítězství bitvy u Trutnova. Při stavbě cest byl objeven již zmíněný pramen, podle tehdejšího starosty nazván Exnerův.

Po načerpání síly z pramenité vody jsme z informační tabule načerpali také co nejvíc podrobností a pak už se celá naše žurnalistická družina přesunula do centra městečka s 980 stálými obyvateli, tedy do středu Janských Lázní. Tady jsme dostali půlhodinový rozhod.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Výlet do Janských Lázní

V neděli odpoledne jsme se vydali na velký táborový výlet do nejbližšího města. Šli jsme po dlouhých lesních cestách necelou půlhodinku. Na Janských Lázních se mi nejvíc líbily nádherné fasády domů, krásná kolonáda se záhony růží. Požitek z lázeňského městečka mi sice trochu kazila místní decho-

vá kapela svými halasnými songy, ale v příjemné cukrárně, kam jsem se uchýlila za dobrou zmrzlinou, to tak nebylo slyšet. Cestou zpátky jsme ještě zažili spoustu horkých chvil, když se Mikeš pokoušel orientovat podle mapy. Vzdor jeho snaze jsme se vrátili v pořádku domů a stihli včas i večeř.

Ivona Šaldová, Veselý domorodec

O Janských Lázních

Janské Lázně, jak už napovídá název, jsou lázeňské městečko. Každý, kdo v něm byl, jistě obdivuje krajinu, ve které leží a také úhlednost a čistotu města. Na tom všem mají zásluhu právě lázně. Léčí se zde obrna a to v jakémkoliv věku. Dnes jsou Janské Lázně poutavým místem pro turisty i pacienty.

Iva Nedomlelová, Veselý domorodec

Krkonošská příroda

V některých velkých i malých městech je spousta krásných památek a budov, které stojí za to si zapamatovat. Ale zajímavé jsou nejen památky, ale i rostliny, stromy - zkrátka příroda. V Krkonoších je pěkná krajina a prostředí. Je to něco úplně jiného, než v Praze. Můžete se dosyta nadýchat čistého vzduchu. Krkonoše jsou velice oblíbené a měli byste se do nich aspoň jednou podívat nejen v zimě, ale taky v létě. Třeba jen kvůli borůvkám a krásným výhledům.

Zuzana Kafkaová, Africký mikrofon

Od kuli-kuli k člověku

Nejhezčím nedělním zážitkem pro mne byla hra s názvem "kuli-kuli". Museli jsme se vypracovávat od neandrtálce přes kvočnu, kočku, psa, opici až po člověka. Probojovali se někdo k nejvyššímu postupu, zazářil v něm alespoň malý pocit nadšení. Vždyť koho by nepotěšila myšlenka vydávat se oficiálně za člověka. Vše mělo však ještě háček, ale dost podstatný. Museli jsme s nějakým svým kolegou rozhodovat o postupu na další úroveň "zvěřstva" - střiháním, neboli "kámen - nůžky - papír". Neúspěch, v mnohdy urputných bojích, znamenal pokles na nižší stupeň. Všichni jsme se vzájemně míjeli a hledali toho správného. Pomoc se naskývala i ve skřecích daného zvířete. Někdy hledání vhodného partnera trvalo nekonečně dlouho. Na konci jen pár lidiček (bohužel jiného druhu) marně skřehotalo a zmateně pobíhalo sem a tam. Celá hra skončila "válečnou poradou", kdy nám vedoucí řekli, že jsme beznadějnou případu. Tak s tím už nic nenaděláme...

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Pozor na bomby!

Turisté, kteří si chtěli v neděli 28. července vychutnat klidnou procházku v lesíku poblíž budovy DUNCANU, měli smůlu. Na malém plácku při kraji lesa, hned vedle hrozivě propastí, se usídlila skupinka podivných vyletníků. Po chvíli zmatků, jež nastal po jejich příchodu, všichni usedli či spíše ulehli na zem, kam je poslal řízný vykřik "BOMBA!". Ano, šlo o náš tábor DTA (Dětské tiskové agentury). A povel "bomba" byl právě tím, co nás přibilo k matičce zemi. Vydali ho dva z našich vedoucích (Michal a Petr), kteří se zjevně skvěle bavili. Když jsme se sesbírali a obrátili ze sebe většinu listů a jehličí, následovala "duchaplňná" hra kuli-kuli (o ní více další zpravodajové). Případný zvýšený počet planých poplachů na policii, záchranné službě a psychiatrii může tedy mít svůj původ právě v naší hře.

Šárka Lavičková, Zpravodajská Agentura Svět

Beznadějně případy

Dnes jsme hráli oblíbenou táborovou hru kuli-kuli. Každý hráč začínal hru na nejnižší fázi vajíčka. Všude se ozývalo: "kuli-kuli-kuli-kuli-kuli!" Vždy dvě vajíčka si dala kámen - nůžky - papír a kdo vyhrál, postoupil na vyšší úroveň. Kdo měl smůlu a prohrál, vrátil se na úroveň nižší. Po kuli-kuli následovalo píp-píp - forma kuřete a poté slepice, kočka, pes, opice a člověk jako nejvyšší stupeň této hry. A kdo šel kolem, asi si pomyslel, že jsme založili zoologickou zahradu: kuli-kuli, píp-píp, kok-kok, mňau-mňau, haf-haf, opi-opi se opravdu ozývalo ze všech stran. Nakonec ty zbylé označil Mikeš jako beznadějně případy. Sakra!

Helena Konopiská, Veselý domorodec

Příliš složitý úkol

Naši milí vedoucí pro nás vymysleli složitý úkol. Řekli, že si musí u Slávka a Táni šplhnout a že až je potkáme, musíme spustit: "Ahoj Slávku, to máme dnes hezký den, že?" Když jsme odpoledne potkali osamělou Táňu, mrkli na nás vedoucí spiklenecky, že teď je ta pravá chvíle. Všichni sborem jsme spustili: "Ahoj Slávku, to máme dnes hezký den, že?"

Vlasta Radová, Africký mikrofon

Pondělí 29. července 2002

Podivný uzel slov

Co se dneska dělo? Každé družstvo se rozešlo po svých. Někdo měl dopoledne teorii žurnalistiky, někdo vysílání v rádiu a my jsme měli volno. No, volno, hráli jsme hry, učili se morseovku, odešli jsme se nasvačit a teď si píšeme zprávy. Jo! Ta svačina. Byla naprosto úžasná! Na jídelníčku byl jogurt, nic nového. Jenže byl vyrobený podobně. A jak to vypadá? Skvěle! Čerstvé borůvky se koupaly v našlehané míse smetany. Prostě a jasně - kuchař ví, co máme rádi.

Odpoledne jsme hráli v lese hry. Například městečko Palermo. A o čem to je? O mafiánech,

kterí vraždí, o komisaři Katánym a jeho psovi, kteří se snaží zničit mafiány a o nevinných vesničanech. Všichni se sesednou do kroužku a vypravěč začne vyprávět hru, kterou všichni snadno pochopí. A chvíli před tím, než jsem začala psát, jsme dohráli hru Kjú, kjú watana hú, což je něco podobného jako schovávaná, akorát se vy-píkává tím podivným uzlem slov. Tak! To bylo snad všechno co jsme dělali v tomhle krásném sluncem prozářeném dnu.

Zdenka Šranková (Beruška) - Veselý domorodec

Publicistika

Po snídani mělo družstvo ZAS publicistiku. Usadili jsme se na kovových židličkách u stolků na terase druhého objektu Duncanu. Nejdřív všichni vylekli podrobný popis, co to vlastně ta publicistika je. Pak přišlo na řadu hlasové cvičení. Říkaly se různé jazykolamy jako např. drbu vrbu. Až bylo všechno procvičeno, tak jsme museli sepsat nějakou reportáž o tom, co by se spíš hodilo do televize. Zkrátka museli jsme všechno dopodrobna popsat. Ti, kdo to měli se pochlubili Táně. Všichni to měli skvělé.

Jan Greš, Zpravodajská Agentura Svět

Opavdu vydařený den

Dnes se den opravdu pěkně vydařil, nádherně svítilo sluníčko a skoro žádné mraky, takže vypadá, že pršet nebude. Naše družstvo mělo s Radkou žurnalistiku. Radka nám sice dala tři úkoly, ale mě zaujal ten poslední. Měli jsme napsat něco o stromech, např. co si myslí nebo popsat jak vypadají. Doufám, že se mi to aspoň trochu podařilo.

Marie Radová (Marušáček), Africký mikrofon

Odpoledne v Palermu

Poté, co jsme vybrali "ideální místo" (nad našimi hlavami létaly vosy a kus za námi měly hnízdo) a po dlouhém ujednávání pořádku (někteří z nás se nechápavě dívali na ostatní a stále si místo do kruhu sedali do šišky) jsme začali hrou Městečko Palermo, do kterého jsme se tak zapapalili, že jsme ho nakonec hráli 3 x. Potom, co jsme v Palermu "zabili" pár desítek nevinných občanů, zahráli jsme si hru nazvanou Čísla. Naším úkolem při ní bylo nasbírat všechna čísla roztroušená po okolí. Nikdo však nesměl sebrat to poslední.

Lucka Horňová, Africký mikrofon

Píšeme scénář!

Družstvo Zpravodajské Agentury Svět se dnes věnovalo rozhlasové tvorbě. Od Táni a Tomáše jsme se dozvěděli základní pravidla pro práci s mikrofonem. Řekli nám, že není důležitá jen technická stránka věci, ale především obsah a kvalita projevu redaktora. Úkolem jednotlivých členů oddílu pak bylo napsat krátký publicistický pořad na jakékoli téma. Výsledkem byly scénáře na tři až čtyři minutové pořady jako například o minigolfu, kankánu, fotbale, aerobiku a o lese.

Radek Brož, Zpravodajská Agentura Svět

Proč mne všichni zapikali

Dnes jsme hráli hru kjú-kjú watana hú. A mně hned napoprvé nevyšla taktika, že se schovám za dubem a vyběhnu na pikolu. "Kouzelník" Martin mě chytil a já musel pikat. Kdyby to, ale já i přes všechny seznamovací hry z prvního dne neznal jména. Tak se na mě valili ti, co jsem měl zapikat a já jenom civěl a nemohl je zapikat. Tak jsem byl zapikanej asi 15 krát, než vedoucí hru konečně přerušil slovy: "Nechte toho, nemá to cenu!"

Ladislav Roll, Veselý domorodec

Čím tu krmí naše bříška

Na letošním táboře nám zatím vaří samé dobroty. První den nám k večeru uvařili rizoto. Druhý den pokračovali ráno rohlíkem s výbornou pomazánkou (k svačině jsme ochutnali smetanu s borůvkami), k obědu nám připravili zvláštní neznámou polévku a velmi dobrý segedinský guláš. Večeře nás teprve čeká, ale všichni už ví, že budou špagety s kečupem. Do budoucna nevíme, čím se budou krmít naše hladová bříška a tak aspoň doufám, že nám to bude i dál chutnat.

Vlasta Radová, Africký mikrofon

Čím se dá pokazit den

Dnešní den byl se mnou otrava. To proto že jsem zlobil Danu. Chtěl bych se ti omluvit, Danu, že jsem zlobil. Promiň. Jinak mě docela bavilo hrát přívod elektřiny a pak bych se chtěl omluvit Mikešovi, že jsme se s Milošem v jídelně poprali. Promiň. Líbilo se mi jak jsme hráli na opičího krále.

Luděk Hora, Zpravodajská Agentura Svět

Střeží nás elfové!

Dnes jsme byli s naším oddílem v lese, abychom se tam naučili Morseovu abecedu. Musím říct, že to byla docela sranda, i když každý možná nemusí vidět zábavu v učení právě této abecedy. Nejdříve nám byly nadiktovány všechny tečky a čárky a pak jsme dostali za úkol naučit se je. Výhodou měl ten, kdo už to ovládal. Pak tam byli takoví, kteří uměli Morseovku tak napůl a nakonec ti, kdo ji neuměli vůbec. Ze začátku naprosto zazářil Láda. Odmítal se cokoli učit. Pochvilu vyšlo najevo, že příliš neumí ani tu obyčejnou. Po delším zlobení byl poslán ke stromu a když ani to nepomohlo, přišly na řadu dřepy. Nakonec si zapamatoval alespoň čtyři písnička a to: SPAT (spát). Když se zdálo, že všichni Morseovku docela ovládají, dostali jsme za úkol rozluštit jednu větu. Celou dobu jsem byla zvědavá, co z toho vyjde. Byla to věta Těto huste lesy louky jsou strezeny vznesenými elfy. Když jsem si to přečetla, vneslo to do mě zvláštní pocit. Zdálo se mi, že do toho lesa vůbec nepatřím, že jsem z jiného světa a že ten les je elfů. Že tam doopravdy žijí.

Iva Nedomlelová, Veselý domorodec

Elfové jsou příjemní

O náš dopolední pondělní program bylo jako obvykle postaráno s velkým úsilím. "Polochromý" vedoucí Petr si pro nás připravil výuku morseovky, a tak jsme se tedy usadili v lese a začali vstřebávat nové informace. Do této chvíle jsme však netušili, že les, ve kterém jsme se nacházeli, je střežen elfy. Elfové se zde prý vyskytují již odnepaměti. Elfové jsou našimi předky, ale přesto k nám nechovají důvěru. Pozorují nás již od příjezdu, ale kontakt s námi navázali až dnes dopoledne. Jsou to příjemné bytosti, prozradily nám mnohá skrytá tajemství přírody a poučily nás o svých zákonech.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Mluvílo se o správném mluvení

Ráno jsem se probudila, šla jsem na snídani. Po ní byl nástup a tam se řeklo co se bude dít tento den. Náš oddíl se věnoval rádiu. Celé dopoledne se mluvílo o správném mluvení a zkoušeli jsme si jazykolamy (Strč prst skrz krk). Po svačině jsme v tom pokračovali. Když jsme šli na oběd, to byla mňamka! Odpolední klid skončil a my jsme šli navštívit sousední tábor, kde jsme dávali anketní otázky. To byla hrůza! Ty byly tak stručné, že jsme to museli rychle skončit. Docela měli pestrou činnost, až na to, že ze sebe dělali moc velký frajery a když měli předstoupit před mikrofon, tak zdrhali. Po natáčení byly hry - pantomima a poznávání pohádky, kterou jsme předváděli. Docela dobrý. Po večeri jsme všichni hráli míčové hry. A pak už jen koupání a unavení jsme si šli lehnout do pelíšků. Dobrou noc.

Hana Henyšová, Zpravodajská Agentura Svět

Z hor do hor

Když jsme se vydali na tento tábor, ani mě moc nepřekvapily zdejší hory. Pro člověka, který v nich vyrůstá od malička to není nic neobvyklého. Je zvyklý na ty své. Líbí se mu, ale nijak zvlášť o tom nepřemýšlí. Slyší kolem obdivovatelů. Až dnes je můj názor zcela jiný. Po velmi krátké době se pohled změnil. Kdo by nechtěl vidět přímo z okna velké množství stromů nejrůznějších druhů? Jejich vůně na nás dýchá. Nejkrásnější tady bývá ráno, kdy slunce teprve zlatí špičky. Jako když natahuje mohutný koberec tkaný se svých paprsků. Jakmile zavane větřík, značnou většinu dohromady tančit. To celé ohraničují z povzdálí další lesy. Na závěr se podívám na modré nebe, po kterém proplouvají mráčky.

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Nejlepší byla elektrika!

Mě se líbilo to, jak jsme dnes hráli "elektriku". To je hra, kdy se mačkají ruce a mezi námi jako prochází elektrický proud. Dana seděla uprostřed a my k ní byli obráceni zády. Pak Dana zmačkla obě dvě řady. To byla prostě bomba! Moc se mi to líbilo. Ale to byla jen zkouška. A pak jsme ještě hráli honičku: skákali jsme po jedné noze, nebo jako žabičky, kačenky a taky po čtyřech. To je prostě vše. Byla to legrace, super bomba. Prásk!

Jamila Krpejšová, Zpravodajská Agentura Svět

Obři v Hostinném

Dnešní - pondělní - odpoledne pro mne proběhlo poněkud atypicky: to proto, že jsem se neúčastnila programu svého (ani cizího) oddílu. Jela jsem totiž se svým praktikantem Radkem, hlavním vedoucím Slávkem, jeho zástupkyní Táňou a rozhlasovým technikem Tomášem do malebného městečka Hostinné. Zde jsme podnikli zajímavé natáčení v Galerii antických soch. Sympatická paní Magda Čtvrtíková - ředitelka galerie - nám podala mnoho informací, nejen o sochách, ale i o místní pověsti týkající se dvou obrů, kteří zdobí zdejší nedávno opravenou radnici. Na téhle budově mě také zaujaly krásné hodiny, a to zejména tím, že jsme skrz prosklenou, vodorovnou elipsu mohli pozorovat, jak pracuje těžké závaží stroje. Celý výlet se mi velice líbil.

Šárka Lavičková, Zpravodajská Agentura Svět

Hra na čísla

Jako (zatím) nejlepší část dne byla hra Na čísla a Kjú- kjú- watana hú - kouzelník. Užili jsme si u toho nejen spoustu legrace a bolení zad či nohou, ale i malé oděrky od potvor větviček.

Hra Na čísla spočívá v tom, že se po lese rovnoměrně přispědí asi dvě desítky čísel. Každý hráč si musí to číslo, které právě objevil, zapamatovat a doběhnout zpátky ke stanovišti, kde si číslo zapíše na svůj vlastní papír.

Vyhrává ten, který bude mít zapsaná v nejlepší čas všechna čísla. Kjú-kjú watana hú kouzelník je vlastně hra na schovávanou. Ale místo pikoly je tu "kouzelník". Pravidla jsou však jinak naprosto stejná. Ovšem nemůžu s největší jistotou potvrdit, že to je to nejzajímavější z dneška. Ještě nás leccos čeká...

Pavla Valjentová, Africký mikrofon

Úterý 30. července 2002

Teorie i zábava!

Teorie žurnalistiky - slova, která sama napovídají, o čem se bude psát. Jak proběhlo naše první "vyučování" s Radkou? Úžasné! Byla to zábava už od začátku. Měli jsme asi hodinu na napsání zprávy, příběhu či úvahy s hlavním tématem - les. Samozřejmě jsem si našla krásné místo, lehla jsem si do měkoučké trávy a začala psát o svých pocitech. Po hodině přemýšlení a psaní jsme dostali nelehký úkol. Tím bylo oznámkování zpráv psaných námi, dětmi z tábora (každý den píše každý z nás jednu). Nejlepší zprávy se mohou těšit na zveřejnění na internetových stránkách www.dta.zde.cz, ale vybrat je, to je složitější pro zkušeného novináře, natož pro nás, začátečníky. A co odpoledne? Hry, jako vždy, pokaždé něčím jině, ale vždy trochu podobně.

Zdenka Šranková, Veselý domorodec

Ranní osvěžení

Dnes ráno se našemu táboru stala příhoda, která začala vlastně už včera. Ten den jsme jako vždy vstávali v sedm hodin ráno, abychom v půl osmé byli připraveni na snídání ve vedlejší budově. Tam je také jeden tábor. Když jsme přišli ke dveřím, ti první z nás zjistili, že jsou zamčené. Tak někoho napadlo našim sousedům zazpívat pod okny Vstávejte, vstávejte. Ujalo se to a za chvíli nám kdosi přišel otevřít dveře. V klidu jsme se nasnídali a celý den proběhl v pořádku. To ale ještě nikdo z nás netušil, že tohle všechno bude mít pokračování. Druhý den ráno šel náš tábor spokojeně snídat, ale to překvapení, které nám

připravili naši milí sousedé nikdo nečekal. Dveře byly otevřené, takže by nebyl problém dostat se dovnitř. Jediný háček spočíval v tom, že ten, kdo chtěl dojít ke dveřím, zažil nečekanou spršku. Nebyla však z mraků, jak by někdo očekával. Byla z hořejšího okna a hned se ukázalo, že ji mají na svědomí naši milí tábormiči. Vylévali na nás totiž kyblíky s vodou. Většina obyvatel našeho tábora došla na snídání dost mokrá. Nejhorší bylo, že když jsme se vraceli zpátky, test suchosti na nás byl zkoušen znovu. Ale my se nedáme!

Iva Nedomlelová, Veselý domorodec

Sprcha před snídaní

Dnes ráno, když jsme šli na snídání, tak jsme vzbudili druhý tábor. Zlili nás z oken a tak jsme byli mokří, samozřejmě i já. Když jsme se vraceli, vše se znovu opakovalo.

Kuba Karásek, Veselý domorodec

Lámání jazyků

Hned ráno, jak jsme se vzbudili, tak jako každý den, byla snídáně. A pak už hned následovalo rozhlasové vysílání. Vlastně to nebylo až tak vysílání. Tomáš nás, tedy naše družstvo Africký mikrofon, učil různé jazykolamy a slovní spojení na procvičení mluvitelů. Tady jsou některá z nich, můžete si je zkusit taky: Na silnici cizí synci, čísi čocky lačná kočka, ó zvoň, ó zvoň opono, melu, melu mouku. Nejzajímavější na tom asi bylo, že jsme si potrápili hlavy s dvouminutovými zprávami, které nebyly vhodné na čtení v rozhlase. My jsme to měli upravit tak, aby se to přečíst dalo.

Marie Radová, Africký mikrofon

Konkurz

V úterý večer se uskutečnil konkurz na moderátora nového pořadu Rádia Domino. Zápisníku táborových zpravodajů. Konkurz vyhlásil Tomáš s Táňou a stali se tak zároveň i porotci. Před přenosovým vozem se sešli Honza, David, Zuzka, Radek a také Láďa. Pro všechny byl připraven krátký text, který měli co nejlépe přečíst. Ke svému výkonu před porotou nám Láďa řekl: "Četl jsem bez větších chyb. Ani jsem nekoktal. Hlasování bylo tajné a proto ještě nevím, jak jsem dopadl."

Radek Brož, Zpravodajská Agentura Svět

O borůvky nepřijdeme

Když jsme přijeli na tenhle tábor, všichni jsme byli smutní, že si nemůžeme trhat sami lesní plody. Ale ukázalo se, že o borůvky z krkonošských lesů nepřijdeme. Hned druhý den tábora nám ke snídání kuchaři upekli borůvkový koláč, včera u svačiny jsme si mlaskali na smetaně s borůvkami a prý se máme těšit na příští týden, kdy nám mají připravit velkou dobrotu a to kynuté borůvkové knedlíky. Když jsme se toto dozvěděli přestali jsme se stěžovat, protože někdo jiný za nás nabírá borůvky a my si na nich pochutnáváme. Tak nás ten zákaz trhat lesní plody ani tolik nemrzí.

Vlasta Radová, Africký mikrofon

HUGO

Jak jsem zjistila, už u nás byl Hugo. Nevím, kolik bylo hodin, ale tuším, že bylo hodně brzy ráno. Potřebovala jsem na záchod a praštil mne sprej na klíšťata a komáry. Tak jsem se zvedla a rozhlížela jsem se, kdo je na našem pokoji. Ale viděla jsem jen vysokou osobu, vím, že to byl kluk, buď Petr nebo Michal. Tu osobu jsem sledovala celou dobu, co u nás byla. Viděla jsem kam co dává. Probudila jsem Hanku, a řekla, že u nás byl Hugo. Tak jsme s Hankou byly do rána vzhůru. Svitla jsem baterkou z okna ven, Hanka se přidala. Také jsme koukaly na hvězdy, bylo to krásné. Bylo skoro ráno a já jsem usnula. Hanka mě chtěla vzbudit, jenže já spala jak zabítá.

Beáta Farkašová, Zpravodajská Agentura Svět

Skřítek Hugo zasahuje

Skřítek Hugo znovu zasáhl. Jeho domovem je tábor Domino. Prý každý rok chodí tajně do pokojů dětí a dává jim tam různé hračky. Jenže tentokrát se to skřítkovi moc nepovedlo a pěkně se prozradil při procházce po našem pokojku. Začalo to takhle: Najednou jsem ucítila něco stu-

deného na ruce. Vzbudila jsem se, promnula oči a co nevidím: na mé ruce leží tenisová páčka. Divám se na ni vyděšená a přemýšlím, jak se tam jen mohla dostat. Napadlo mě rozhlednout se po pokoji a pomalu ale jistě rozeznávám obrysy postavy. Je to Petr, hned mě napadne, a tak položím páčku vedle postele a lehnu si. Ta tajemná osoba chvíli čeká, a pak odejde, ale trochu kulhá, je to Petr, vím to jistě.

Ráno zjistím, že holky mají taky něco na posteli: páčku a míček. Na stole nacházíme vzkaz: **BYL JSEM TU! HUGO**. A společně dumáme nad tím, co se to děje. Různé věcíčky měly v pokoji i ostatní děti. To si tedy vedoucí pěkně zařídili. Ráno dělají, jako že nic... To by mě tedy opravdu zajímalo, co si na nás ti vedoucí ještě vymyslí, časa na to mají dost...

Zuzana Kaňková, Africký mikrofon

V Duncanu straší!

V noci se mi přihodilo něco strašného. Někdo mi dal láhev s pitím do postele, jenomže tohle já nevěděla. Nejdřív jsem si pomyslela, že to je Bea a že se něčeho bojí, tak jsem se tedy jen překulácela na druhý bok, ale najednou to začalo: za mnou se ozvalo nějaké mlask, mlask. Hrozně jsem se lekla a rychle jsem probudila Beátu. Hned mi řekla, že tu byl Hugo, nic jsme si z toho nedělaly a byly jsme vzhůru až do čtyř hodin do rána a pak jsme teprve usnuly. Moje ranní vstávání bylo hrozně, když jsme vstávala, tak se mi vůbec, ale vůbec nechtělo.

Hana Henyšová, Zpravodajská Agentura Svět

Středa 31. července 2002

Krakonoš a bludičky

V úterý večer proběhlo natáčení fiktivní reportáže z prostředí krkonošských lesů. Autorem a hlavním aktérem "noční" procházky jsem byl Radek a jeho skvělými spolupracovníky Táňa a Tomáš. Okolo deváté hodiny večerní vyšla tato trojice z tábora do hloubi divočiny. Rozhlasovým průvodcem byl Radek, bludičky a víly ztvárnila Táňa a Krakonoše představoval Tomáš, který také celou třiminutovou reportáž sestříhal a dozvučil.

Radek Brož, Zpravodajská Agentura Svět

Skřítek Hugo má zdýcky pravdu

Skřítek Hugo má prý zdýcky pravdu, to jsme si ověřili. Včera jsme od něj dostali zprávu, že dnes půjdeme na Černou horu a tak se taky stalo. V půl desáté ráno jsme vyrazili. Cesta byla krátká, přes Janské Lázně a nad nimi už byla lanovka nahoru. Michal se obětoval a vystál nám frontu na lístky. Když jsme přišli na řadu a popošli do "odjížděcího" sálu, bylo to docela strašidelné, všude se točila kolečka a lana. Nastoupili jsme do čtyřmístného vozíku a jeli směrem nahoru. Cestou jsme si říkali, jak je zvláštní, že na ubohém tenkém laně závisí naše budoucnost. To jsme netušili, že nás ještě jedna příhoda s lanem čeká. Lanovka jela přesně dvanáct minut. Na Černé hoře jsme navštívili rozhlasový a televizní vysílač, Modré kameny, vykládku a ten nejdražší bufet v okolí. Cesta zpět byla vyčerpávající a tak jsme všichni po návratu s chutí lehli a odpočívali.

Zuzka Kaňková, Africký Mikrofon

Pohled praktikanta paprikanta

Jako dítě jezdím na tábor DTA již pátým rokem, ale musím říci, že z pohledu praktikanta je to něco docela jiného. Dnes jsme s mými staršími kolegy připravovali hru spočívající na prostém lítání po lese, ale i trocha intelektu si našla své místo. Jakožto praktikant, jinak zvaný dětmi "paprikant" jsem běhající po lese lepila písmenka na stromy. Má nešikovnost neznala mezí. Přehlédla jsem kořen krásného stromu, špatně našlápla a zvrtila si kotník. Naštěstí náš tým vedoucích je opravdu prvotřídní, jelikož Mikeš - záchranář mě odnesl, jakožto raněného k Jitě - zdravotnici. Tam mi byla poskytnuta první a doufám, že ne poslední pomoc. Pozorovala jsem tedy celou odpolední show z pozvzdálí a řeknu vám, že není nic příjemného nemocí vstát, chodit a vůbec nebyť schopen normálních úkonů, které jsou jinak samozřejmé.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Jako v Himalájích

Dnes jsme se vydali na Černou horu. Byl to velmi zajímavý, veselý a možná až komický celodenní výlet. Pěšky jsme došli za dvacet minut do Janských Lázní, kde jsme nasedli na lanovku a jeli vzhůru na Černou horu a její vysílač. To není jen tak být pozván na vysílač, tam se běžný smrtelník nedostane. Ale vzhledem k tomu, že jsme Rádio Domino a domluvili jsme se na návštěvě dopředu, absolvovali jsme exkurzi uvnitř vysílače, který je v provozu již od roku 1978. Byli jsme v oblasti, kde není příliš zdravo pobývat dlouho - to proto, že vysílač produkuje elektromagnetické vlnění škodlivé lidskému zdraví. Po prohlídce vysílače jsme se odhodlali k návratu. Mikešova "zkratka" byla prodloužena mnohými přestávkami, tudíž jsme do tábora došli v pět a utahání jako po třídenním pochodu v Himalájích.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Den s překvapením

Středa byla velmi náročná. Udělali jsme si celodenní výlet na Černou horu. Čekala nás jízda lanovkou, která trvala dvanáct minut, prohlídka vysílače a cesta zpět s vyhlídkou z Modrých kamenů. Ta se mi líbila nejvíc. Tyto kameny leží zasazeny do krásné přírody. Všude kolem vládlo ticho. Pokud někdo zdolal malíčky výšlap, spatřil nádherný kraj a dohlédl až k našemu táboru. Sem tam obydlené části, jinak všude voňavé lesy. Oko mělo velký rozhled. Uvidělo až tam, kde krajina splývá s nebem. Slunce také našťásti svítilo, takže vše ještě zkrásnělo. Člověk by se díval celé hodiny, jenže dole na zemi se tvořil zástup nedočkavců, kteří netrpělivě přešlapovali a každého zajímalo, co uvidí. Rozloučit se s námi přiletěl opravdový skvost. Kdo? Nádherný otakárek fenýklový. Poletoval velmi lehce, až mu to člověk záviděl a div nespádl. Někdy usedl tak blízko, že máte nejednou touhu pohladit ho. Už byste vztáhli ruku, avšak on znovu ulétl. I když jsme potom opět rychle šli směrem k táboru, v mých myšlenkách krouží nad hlavou pořad.

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Co je uvnitř vysílače?

Dnes, poslední srpnový den, jsme šli na Černou horu. Tam jsme narazili na obrovský vysílač, který měřil neuvěřitelných 76,5 metrů. Vysílač se tvarem podobal Ještědu. Po prohlídce jsme svačili, tedy vlastně obědvali. Moc se mi tenhle celodenní výlet líbil. I když jsem sám sebe překvapil, že mi na lanovce nebylo špatně. Při návratu z Černé hory jsme se zastavili u velké skály, z které byl hrozně hezký výhled na okolí.

Luděk Hora, Zpravodajská Agentura Svět

Stávkující výtah

Šli jsme na exkurzi k vysílači na Černé hoře. Vstup a to ostatní šlo dobře, až když jsme vlezli do výťahu, nastal problém. Nejenže nás chtěli do kabiny naložit 18, což je víc, než je povoleno, ale nevdalo jim ani to, že jsme dohromady vážili víc než jednu povolenou tunu. Sice nás varovala rozsvícená kontrolka "přetížení", ale nikdo si jí příliš nevěšmal. Náš průvodce zkušeně prohlásil, že se maximálně napnou lana... Někteří dostali strach, že se ani nedáme do pohybu, nicméně po chvíli se výtah rozjel. Tedy rozjel - pomalu se škrábal nahoru, i slímák lezoucí po stěně ho předběhl. Konečně se výtah doškrábal do prvního patra. Když zastavoval ve druhém, tak začal stávkovat. Zastavil se asi dvacet cm pod úrovní druhého patra a dál už nechťel. O pár chvil později začal nad našimi hlavami funět větrák. Motor se přehřál! Kdyby to, ale vysílačka našeho průvodce se taky rozhodla stávkovat. Jako kdyby se ty dva stroje domluvily. Ještě, že fungoval telefon v kabině. Náš průvodce zavolal posily, které nás z té šlamastiky dostaly. Ale bez telefonu bychom tam byli nejspíš doteď a já bych vám asi nemohl o naší dobrodružné cestě podat zprávu...

Ladislav Roll, Veselý domorodec

Ach jo...

Dnešní ráno bylo hrůzostrašné. Vůbec, ale vůbec se mi nechťelo vstávat, ale nakonec jsem

vstala. Ach jo, řekla jsem si, když jsem pomyslela na rozcvičku. Ale nakonec jsme se skvěle protáhla a potom mě čekala ta nejhorší cesta na Černou horu. Lanovka byla bezva, měli jsme krásný výhled na krajinu. Prostě super nádhera. Na vrcholu Černé hory jsme našli rozhlasový a televizní vysílač. Rozdělili jsme se do dvou skupin. Po exkurzi a obědě jsme se vraceli přes Modré kameny. Tam jsme se dozvěděli z informační tabule něco o Krkonošském národním parku. Třeba tohle: když Krkonoše začaly vznikat už před zhruba 570 miliony let, jejich současný tvar významně ovlivnilo několik dob ledových ve čtvrtohorách.

Hana Henyšová, Zpravodajská Agentura Svět

Fackovaná

V čase, který nám zbyl při výletě na Černou horu, jsme si zahráli hru zvanou fackovaná. Všichni jsme si stoupli do kroužku a jeden člověk chodil uvnitř kolem dokola. Držel si přitom jednu ruku na tvář, zároveň měl druhou pod ní tak, aby se hřbetem dotýkala loktu té první. Jednotlivci z kroužku měli za úkol plácnout ho do spodní ruky, aby si dal facku a přitom je neviděl. Oběť měla uhodnout, kdo ji plácnul. Když uhoďla, přišlo střídání.

Největší zábava spočívala v tom, že se většinou nepřišlo na původce plácnutí. Jo, to si pak někdo pochodil delší dobu. Myslím, že nejděle tam byl náš kulhající vedoucí Petr. Naskytla se nám tak jedinečná příležitost bouchnout o do něj beztrzně. Když se pak otočil a hledal viníka, všichni se provinile křenili, aby nebylo možné rozpoznat toho pravého.

Iva Nedomlelová, Veselý domorodec

Čtvrtek 1. srpna 2002

Náladu nám nic nezkaží!

Včera večer se k nám nečekaně přihnala obrovská bouřka. Velkou radost z ní neměl asi nikdo. Nejen proto, že se jí menší děti bály a nemohly usnout, ale i proto, že ráno, když jsme se vzbudili, zjistili jsme, že venku zanechala následky. A to velkou mlhu skrz kterou jsme neviděli ani na krok, přeplněné kaluže, úplně mokry les a hned po ránu špatnou náladu mnoha táborníků. Aby nám ji naši milí vedoucí zvedli, vymysleli pro nás hezký dopolední program a to velmi oblíbenou hru - vlajkovanou.

Vlasta Radová, Africký mikrofon

Letecký den

Možná, že podle názvu nám budete tenhle den závidět, ale ti, kteří někdy byli na táboře jistě moc dobře vědí, že se nejedná o nic záviděníhodného ani příjemného. On takový letecký den je jedna velká ostuda před všemi ostatními: nepořádníci jsou pro výstrahu vysypány obsahy jejich zavazadel a uklízí se tak dlouho, až je v pokoji opravdu dokonalý pořádek. Bodování úklidu je letos velice přísné. Zdravotnice Jit'a nějak nemá pro předměty volně ložené po celém pokoji pochopení. Zatím jsme nejhorší pokoj číslo 3 a to jsme dívky (Maruška, Anička, Vlasta a já). Jako jediné jsme zatím měly letecký den. Máme největší nepořádek ze všech. Včera, když k nám přišla Táňa, řekla: "Ale holky, vy tady máte čurbes." A nejhorší je, že to neříká jenom Táňa, ale kdokoliv jiný, kromě vedoucí Mikeše a Petra. Slibujeme, že se to pokusíme napravit, protože letecký den není zrovna příjemný.

Alena Lhotová, Zpravodajská Agentura Svět

Ticho v rozhlase

Dnešek byl pro mě velmi náročný, už kvůli dopolednímu programu. Byla to teorie rozhlasového vysílání. Učili jsme se, jak se máme správně řečnický rozcvičit, aby nám bylo rozumět vše, co říkáme. Napsali jsme si několik zájmkolamů pro správné protažení rtů a jazyka. Pak přišel na řadu další nelehký úkol. Napsat svůj názor na ticho v rozhlase a minimálně 30 vteřin povídání pro posluchače při poruše ve vysílání. Po hodině a půl jsme měli všichni splněno a každý svou práci přečetl ostatním.

Zdenka Šranková, Veselý domorodec

Přeložené vysílání

Ve středu večer mi oznámili, že nikdo z našeho družstva nechce ráno vysílat, a tím pádem to zbylo na mne a na Honzu Greše. Jelikož už bylo hodně pozdě, udělali jsme si pouze "bodák" s tím, že ráno naše snažení o pěkný pořad dokončíme. Nařídila jsem si tedy budíček na 6.00, abych dopsala scénář. Zvládla jsem to asi tak za tři čtvrtě hodiny. Poté jsem se spolu s Honzou odebrala k "přenosáku". Tam jsem se ale dozvěděla, že za a) vypnuli proud a za b) měl vedlejší tábor hru do dvou hodin ráno a mají tudíž budíček později. Jak to tak vypadá, vysílat budu až v pátek. A protože všechno zlé je pro něco dobré, mám už vlastní předstih.

Irena Janoušková, Zpravodajská Agentura Svět

Vlajkovaná I.

Tato hra byla snad nejlepší jakou jsme na táboře zatím hráli. Každé družstvo mělo vlajku a kolem ní byl kruh, který měřil asi šest metrů v průměru. V kruhu seděl praktikant a zapisoval. Každý hráč měl uvázaný kolem paže fáborek. Oddělil si navzájem kradly vlajky a fáborky. Kdo neměl fáborek, odpochoval za svým vedoucím a ten mu dal fáborek nový. Bylo velmi zajímavé pozorovat urputné boje mezi oddíly. Alespoň z pohledu vedoucích. I přes četné základy jsme tvořili koaliční dohody. Vždy dva oddíly proti jednomu. Nakonec vyhrálo velmi citlivé družstvo žlutých. Škoda, že jsme skončili druzí. Sakra...

Helča Konopiská, Veselý domorodec

Vlajkovaná II.

Dnes po dopoledním odpočívání jsme se odebrali do lesa, abychom si zahráli hru zvanou Vlajkovaná. Celou dobu jsem se snažila mít na tvář úsměv, ale ke konci už z toho vzniknul jenom škleb, který by seděl nepřítelému šlenci z Bohnic. Ale musím uznat, že v některých chvílích jsem se opravdu neudržela a vyprskla smíchy. Účelem Vlajkové je vrhnout k nepříteli do kruhu, nenechat si nikým strhnout fáborek z paže, nenechat se střílet šiškou a vynést protivníkovu vlajku do svého kruhu. Hra se samozřejmě neobešla bez nedorozumění a podvodů, ale jinak to skutečně stálo za všechno ten pot a námahu.

Bára Nejedlá, Veselý domorodec

Vlajkovaná III.

Dnes jsme hráli vlajkovanou. Všechno bylo v pořádku až na to, že Mikešovo družstvo trochu podvádělo, ale jenom trošku. Ale zahráli jsme si a to je hlavní. Byla to docela dobrá hra, líbila se mi. Já s Milošem (kamarádem z pokoje) jsme pořad běhali pro vlajku. Bohužel jsme prohráli my a Petrovo družstvo. Mikešovo družstvo vyhrálo celou hru díky Michalovi a Ronaldovi.

Luděk Hora, Zpravodajská Agentura Svět

Rozhovory s hobity

Je obecně známo, že tam, kde se vyskytují elfové, mohou se sice zřídka, ale mohou, vyskytovat hobiti. Od dob, co lesní lidé poznali hobitovu odvahu se občas společně oddávají radovánkám a oslavám. Při dnešní hře vlajkovaná jsem opět já, jakožto praktikant a "mrzák", pouze seděla a pozorovala krásný les. Po chvíli samoty se ke mně přidal mladý hobit (asi třicetiletý), představil se a usadil se vedle mě. Jmenoval se Gedde a udiveně pozoroval skrze jehličí všechny ty pobíhající děti. Zeptal se mne, co se to tu podivného děje, jelikož hobiti neznají tak velký hluk, jaký tropíme my, lidé. Hobiti se totiž pohybují neslyšně. Po mém vysvětlení hry vlajkovaná se zamyslel a po té chvíli mluvil pronasl, že dokud jsou hravé a zvidané naše děti, nebudou se jich tolik ostýchat, jelikož "kdo si hraje, nezlobí". Ještě chvíli jsme rozmlouvali a poté se zase odebral do říše snů a pohádek.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Mé první živé vysílání

Dnes dopoledne jsem spolu s Radkem Brožem absolvovala své první živé vysílání. Stalo se tak v prostorách rádia Kulíšek v nedalekém Lánově, kde naše DOMINO hostuje.

Prostředí vysílacího studia je sice dosti spartánské, ale sálá z něj velmi příjemná atmosféra, na které nic nemění ani poměrně velké dusno v místnosti. Náš živý pořad probíhal docela dobře, vzor menším technickým potížím. Občas nám sice něco "ujelo" (zejména mně), ale i tak jsme snad neudělali ostudu.

Šárka Lavičková, Zpravodajská Agentura Svět

Domino v Kulíšku

Ve čtvrtek 1. srpna 2002 poprvé proběhlo vysílání Rádia Domino na vlnách Rádia Kulíšek. První moderátorskou dvojici byli Radek a Šárka. Jako téma vysílání si vybrali literaturu. Posлуhači mohli slyšet zajímavosti o Aghatě Christie, povídku Dům od začínajícího autora, literární test a také moudrosti Antoina de Saint-Exupéry. Kvalitu náplně programu bohužel snížily technické problémy, s kterými se oba moderátoři museli vyrovnat - stalo se, že nefungoval mikrofon nebo se nerozjela písnička ve správnou chvíli. Zvyknout si na nové studio za jednu jedinou hodinu není snadné a proto bude každé vysílání vedeno metodou pokus - omyl.

Radek Brož, Zpravodajská Agentura Svět

Služební cesta

Trochu jsem se podívil, když jsem si v redakčním plánu, jak tady na táboře říkáme programu dne, přečetl, že mne čeká služební cesta. A hlavně jsem byl zvědavý, co bude jejím cílem. Jenže to jsem se dozvěděl až ve chvíli, kdy můj "služební řidič" Slávek nastartoval auto, v kterém se usadil ještě Tomáš a Táňa.

Cílem naší cesty byl hospital v Kuksu. Líbil se mi zdejší kostel, který byl uvnitř pozlacený. Hospital mival kdysi proti sobě zámek, ten však už neexistuje. Zůstaly po něm pouze schody, podél kterých teče studená voda. Kdysi tu prý teklo víno. Jsou tam tři prameny. Dříve byly pokládány za minerální. Ale chemickým rozbořem se zjistilo, že zdejší voda dokonce není ani pitná! V hospitalu je také zajímavá sbírka soch - lapidárium - ve kterém jsou schovány originály alegorických postav stojících před oběma křídly hospitalu, tedy 12 ctností a 12 neřestí.

Honza Greš, Zpravodajská Agentura Svět

Testík

Po svačině si pro nás Michal připravil test všeobecných znalostí. Mohli jsme alespoň posoudit, kolik toho už nevíme. Některé otázky nepatřily k nejjednějším. Něco se týkalo tábora a lidí kolem něj. Např. jsme nevěděli, kolik má Slávek vlasů. Ale to byla spíše zábava. Znalostem dalo zabrat 26 otázek. Občas jsme mrkli jeden na druhého. Moc platné to nebylo, ze rtů se špatně odezírá.

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Náš den

Jak vypadá den redaktorů na táboře klubu Domino? Pokud nevypadne jako třeba dnes, elektrický proud, tak nás v 7.30 vzbudí místní ranní vysílání z našeho "domináckého" přenosového vozu. Vysílá vždy dvojice, která se každý den střídá. Následuje rychlý nástup na rozcvičku, při které se každý protáhne. Pak se posílíme snídaní a jdeme na nástup, kde se po družstvech rozdělí úkoly. Dopoledne se družstva střídají po dnech: žurnalistika, rozhlas a volné hry - po obědě ve 12.30 jdou všichni na společné hry, výlet atd. V půl šesté je večere, nástup a opět nějaký společný program. Ale to už bývá jen nějaká zábava, třeba sporty. V osm hodin jdeme na pokoj a v devět je večerka.

David Kabele, Africký mikrofon

Pátek 2. srpna 2002

Narozeniny

V pátek ráno, když jsem vstala, řekla jsem si potichu, abych nezbudila ostatní: mám narozeniny, je mi 16 let! Po snídani bylo učení o číslicích, jak se správně vyslovují. Docela mi to šlo až na pár chybiček, jinak super. Po svačce jsme psali zprávičky, kde měly být správně použité číslovky.

Hana Henušová, Zpravodajská Agentura Svět

Sochy od mistra

Opět jsme strávili dopoledne s Radkou při teorii žurnalistiky. Řeč byla o všem možném. Nejzajímavější bylo povídání o sochách na Kuksu. Každá představuje nějakou vlastnost ať už dobrou či špatnou. Například lakotu znázornil její tvůrce Matyáš Bernard Braun jako ženu, která drží měšec a sedí na truhle. Láska má podobu ženy s dítětem. Neoriginálnější je podle mě socha cudnosti. Ženu zahaluje jakýsi plášť. Nevidíme nic, pouze obrys postavy. Tady mě ohromil nápad, jak tuto vlastnost ztvárnit. Měly jsme také možnost nahlédnout do knihy o již neexistujícím zámku, kde jsme si prohlédli několik ukázek. V blízkém lese mají také sochy, které vytvořil M. B. Braun přímo do skály. Třeba poutníka nebo klečícího muže a v neposlední řadě Betlémi. Všechno to jsou originály a rozmery počasi tyto vzácné exempláře pomalu, ale jistě ničí. Když tak sledujete ty výplody fantazie barokního umělce, nestačíte se divit. Zkrátka dokonalost sama. Musí být nádherná pozorovat lidskou ruku jak koná své dílo. Mrzí mě, že detaily neměly na fotografiích v knize možnost vyniknout. Proto bych Kuks někdy ráda navštívila a všechno si pěkně prohlédla.

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Počasi táhne proti nám - budeme milionáři!

V pátek jsme po dopoledním programu měli navštívit Svobodu nad Úpou. Počasí se však rozhodlo, že nikam nepůjdeme, a tak jsme museli vymýšlet náhradní program. Vedoucí se rozhodl pro hru Milionář. Pořad uváděl Viktor Morava (Miša Mikešu). Svou roli zahrál vcelku obstojně a občas utrousil i nějaký ten vtíp. Po chvíli o něj vystřídala Jana Slezská, která suše střelila otázky od boku. Absolutními vítězkami dopoledne se staly Šárka a Iva s 360 tisíci.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Když začne pršet

Už je to prostě tak, že když na světě svítí sluníčko, musí také někdy pršet. Právě teď sedím před oknem a dívám se ven, jak padá kapka za kapkou. Mlha se drží v údolí a každou chvíli se někam přesouvá. Místa se dokonce trhá. To pak vykukují vršky stromů i hory v dále jsou někdy vidět. Ale teď zrovna je mlha tak hustá, že nevidím nic, jenom slyším, jak kapky dopadají na zem. Vítr si přitom lehce ševelí a určuje směr deště. Je to zajímavé, ale někdo dešť nemá rád. Já bych ho také nemusela mít ráda, protože nám překazil dopolední hry. Ale přesto jsem šťastná když prší. Dešť nám zavlažuje zem a rostou po něm houby. Také se vždy těším na ten nezkažený, svěží vzduch, který dýchá z celé přírody při dešti i po něm. Nutí mě to zhluboka se nadechnout a vychutnat si ten pocit. Prostě nádherná.

Iva Nedomlelová, Veselý domorodec

Sobota 3. srpna 2002

Letecký den

Dnes u nás byl letecký den. Je pravda, že jsme (my všichni táborníci) měli na pokojích poněkud nepořádek, tedy by šel onen L. D. (vyházení věcí ze skříní apod.) opodstatnit, ovšem nebyť několika faktů: bodování úklidu ze včerejšího dne bylo vyvěšeno až dnes, po druhém bodování, tedy nikdo nemohl vědět, že mu dnes hrozí druhá pětka, za kterou byl slíben letecký den; byly prohlíženy i ryze soukromé věci. Nejsm přecitlivělá, ale do hygienických potřeb a spodního prádla mi opravdu nikdo sahat nemusí. A dívat se do kufru už vůbec ne. Nejsm dealer drog, ani podezřelá z vraždy, aby mi prováděli natolik osobní prohlídku.

Šárka Lavičková, Zpravodajská Agentura Svět

Takhle už to dál nešlo!

Letecký den, tzv. čistka byl nutný a nezbytný, neboť na mě neustále varovně připomínky "Uklízejte si, dávejte si špinavé prádlo oddělené od čistého atd.," málokdo reagoval tak, jak by

měl. A ještě jste mi radostně ukazovali hromady zmačkaného oblečení ve skříních.

Takhle už to dál nešlo! Myslím si, že máte mír relativně uklizeno stále a nejen, když se má zrovna bodovat, nebo když víte, že vám hrozí letecký den. Věci letěly ven pouze tehdy, když jejich umístění překračovalo meze hygienických norem počátku třetího tisíciletí. Ani trochu jsem neměla dobrý pocit z vytažování mokřých ručnic z vašich kufřů a tašek a už vůbec ne z lovení špinavého spodního prádla, které se vyskytovalo na nejrůznějších místech, nejen mezi čistým prádlem, ale například i pod polštářem. A těch papírků od bonbónů, sušenek a jiných pamlsků volně rozptýlených v zavazadlech i pokojích! A věřte mi, na takový týden starý rohlík zastrčený v kapse u tašky není úplně pěkný pohled. Ani mně by se nelíbilo, kdyby se mi někdo hrabal v tašce a proto si uklízím, aby se mi něco takového nestalo.

PS: Vůně se nemusí kupovat pouze v dražích obalech. Někdy stačí otevřít okno a vyvětrat!

S pozdravem vaše Jíta - zdravotnice

Co se mi nelíbilo

Dneska dopoledne jsme šli do lesa a po dopoledním klidu jsme se vydali do města - Svobody nad Úpou. To se mi moc líbilo. Nelíbilo se mi, že jsme měli letecký den a museli jsme uklízet, ale byla to naše vina, protože pořádku na pokojích příliš nebylo.

Miloš Jokl, Zpravodajská Agentura Svět

Spanilá jízda

V sobotu dopoledne jsme jeli natáčet o adrenalinových sportech do Špindlerova Mlýna. Naskytla se nám příležitost jednu libůstku vyzkoušet. Byla to letní bobová dráha. Jakmile nám provozovatel zodpověděl pár otázek, přijel jeden z bobů. První usedl Michal, který měl za úkol celou jízdu komentovat. Hned za ním se řídil vstříc svému osudu Tomáš s minidiskem, aby mikrofon přijímal správný signál. Jenže Michal mu ujel. Jízda byla užasná. Hlavně zatáčky. Jestliže nezabrzdíte, máte neuvěřitelný pocit. Myslíte si, jak vylétnete z dráhy, ale pevně zůstáváte sedět. Jediné, co bych tomuto pobavení vytkla je, že trvalo velmi krátce. Celkem jsme se směli povozit dvakrát. Kdybych mohla, sjížděla bych ji pořád dokola.

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Šetřte!

Oddíloví vedoucí šetří kapsy svých svěřenců. Do města je berou pouze o víkendů odpoledne, kdy jsou všechny obchody (až na řídké výjimky) uzavřeny. V neděli odpoledne proto naplánovali návštěvu Janských Lázní a o týden později, v sobotu, Svobodu nad Úpou. Na své svěřence si ovšem vedoucí nepřijdou. V obou městečkách byly otevřeny dobře zásobené cukrárny.

Radek Brož, Zpravodajská Agentura Svět

Tiráž není koláč

V sobotu připadla na náš oddíl výuka žurnalistiky. Společně jsme si po snídani posedali na terasu a s Radkou jsme si objasňovali novinářské termíny. Největší zájem byl okolo slova "tiráž". Nejdřív jsme se dozvěděli co to divné slovo znamená (byli tací, kteří si tohle slovo popletli s koláží) a poté jsme se pokusili nějakou tu "tiráž" sestavit. Radka si pro nás připravila velmi zajímavé povídání o Kuksu a jeho "ctnostech a neřestech", což je dvanáct alegorických soch vyjadřujících kladné a záporné vlastnosti. Sami jsme si pak měli vymyslet dobré a špatné lidské chování, které se uznává a neuznává v dnešní době. Velmi zábavné a poučné dopoledne.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Porcinkule

Když jsme přijeli do Hostinného, všude byly nejrůznější kolotoče, stánky a atrakce. Vydali jsme se napříč mezi tím vším směrem na náměstí. Cestou jsme viděli obchod s cukrovou vatou, střelnici a obří nafukovací kluzáčku. Když jsme došli na náměstí, zamířili jsme se k pódiu od radnic. Pódium isme obešli a vstoupali na

radniční věž, kterou podírali dva 4,5 metru vysokí obři. Vyšli jsme nahoru na ochoz a tam načítali reportáž o zdejší slavnosti zvané porcinkule (ve skutečnosti je to vlastně jedna veliká pouť). Pak jsme sešli dolů a vydali se ke stánkům. Já usíloval o točenou zmrzlinu a o ledovou tříšť, ale bohužel, nebylo mi přáno: točenou zmrzlinu si na táboře dávat nesmíme a ledová tříšť nebyla vychlazená.

Honza Greš, Zpravodajská Agentura Svět

Mikešův orientační (ne)mysl

Po odpoledním klidu jsme se vydali na výlet do Svobody nad Úpou. Došli jsme k cukrárně, kde jsme dostali 45 minut na to, abychom si něco koupili a poohlédli se po městě. Když už nám uběhl náš domluvený čas, vydali jsme se zpátky. Šli jsme, šli a když nás nejmilovanější, nejkrásnější, nejsportovnější, nejužasnější vedoucí řekl: "Podle mého orientačního smyslu je to tahle cesta." Všichni jsme jako poslušni pejskové šli za ním. Najednou jsme se zastavili a počkali až nás všichni dojdou. Pak Mikeš spustil: "Líbí se vám tyto domečky?" A kdosi řekl: "Mikeš nejspíš neví, kde jsme." Trošku jsme se tedy vrátili zpátky a do toho největšího kopce jsme si zahráli hru na kamzíky, která se zvlášť u méně sportovně nadaných jedinců nesetkala s příliš vřelou odezvou.

Alena Lhotová, Zpravodajská Agentura Svět

Jak nejrychleji na Černou horu

Víte, jak se nejzabavněji, nepohodlněji a možná i nejrychleji dostanete z Janských Lázní až na vrchol Černé hory? No přece přímou lanovkou! Z našeho "Domínáckého" tábora Duncan je to slabých dvacet minut cesty. Pokud nepřijdete ve spízcze, tak vás mile překvapí nepřilíhající dlouhá fronta. Co vás nejspíš překvapí nemile je poměrně drahé vstupné. U nástupu do kabinek lanové dráhy vás nepovalí rychle jedoucí vagóny, ale naopak. Kabinky jezdí u nástupu a výstupu pomalu, abyste stihli bezpečně a pohodlně nastoupit a vystoupit. Převyšíte se o 560 metrů a to za rovných 12 minut. Lanovka vás přemístí rychlostí 3,3 metru za sekundu, je dlouhá 2, 303 km. Dolní stanice lanovky (tedy ta v Janských Lázních) je ve výšce 694 metrů nad mořem a horní je ve výšce 1260 metrů nad hladinou Jaderského moře.

Alé pozor! Kapacita lanovky je pouze 520 osob v hodině. Do kabinky se vejdu 4 osoby, chcete-li vypadat sportovně, můžete si nechat jakýmsi vozíkem na vrchol vyvézt třeba i kolo.

Zajímá-li vás historie téhle lanovky, tak vězte, že původní visutá lanová dráha z Janských Lázní na Černou horu opravila první cestující už 31. října 1928. Její délka byla 3174 metrů a provoz zajišťovaly dvě kabiny, každá pro 30 osob. Přepravní kapacita osob jedním směrem byla 120 osob za hodinu, doba jízdy s nástupem a výstupem cestujících byla 15 minut a lanovka je rychlostí 4,5 metru za sekundu.

Takže až si budete chtít ušetřit nohy, našetřete si něco peněz a hurá do kopce! Šťastnou cestu.

David Kabele, Africký mikrofon

Neděle 4. srpna 2002

Obžerství?!

Z celého dnešního dne mě zaujalo hned pět věcí - a přece mají tolik společného. Jedná se totiž o naše táborové stravování. Za celý den jsem se najedla tak dobře, jako na táboře ještě nikdy! K snídani byla úžasná třešňová (nebo višňová) bublanina. Jediný háček byl v peckách, kterých jsem si všimla až poté, co jsem si o jednu málem zlomila zub. K dopolední svačině jsem si pochutnala na mém oblíbeném SYR A KRUP, po kterém se můžu utlouct! K obědu byla úžasná uzená kuřecí noha s výtečným krémovou bramborovou kaší. Odpolední svačina mi také moc chutnala, protože jsem si smísla na úžasném melounu a broskvovém perniku. Mňam! A nakonec zlatý hřeb večera, úžasně lečo.

Tak mně napadá, není to obžerství?

Irena Janoušková, Zpravodajská Agentura Svět

Klíšťata útočí!

Žádný tábor se neobejde bez nějakého toho klíštěte. Tedy i letos na nás klíšťata útočí kudy projdeme. I když tyto malinkaté broučky vypadají neškodně, dovedou udělat pěknou neprechůdku a jsou s nimi jenom starosti. Například taková encefalidita nebo borelióza nejsou vůbec příjemné nemoci. Jsou dokonce nebezpečné! Nikdo nezavírá naši zdravotnici Jitě, která jich už musela vyndat pět. Jsou tu i někteří, kteří si klíšťata vyndávají sami, nebo spíš seškrabávají, jako třeba moje sestra Maruška. Ráno se probudila, myslela si, že je to strup, pořádně si to neprohlédla a šup, klíšťátko bez hlavičky bylo venku. Kvůli své zbrkllosti a oně malé potvůrce musela jet do nemocnice, kde jí zbylou část klíštěte vyndali. Jak vidíte, není to nic příjemného, tak raději dávejte pozor a pokud vás něco svědí, tak si nejdřív dobře prohlédněte, co to je.

Vlasta Radová, Africký mikrofon

Domečky

Jakmile skončilo vysílání v Kulišku, šly jsme se s Ivou připojit k ostatním, kteří byli v lese. Všichni zkoumali zem. Tu a tam něco vzařli, pak se vrátili zpět ke svému oddílu. Vypadalo to dosti zvláště. Oběma nám vrtalo hlavou, co vlastně "mravenčci" dělají. Vzápětí jsme se dozvěděly, že stavějí domečky z lesních materiálů. Někde už je dokončovali, jinde se teprve prali s konstrukcí. Pomalu vznikala městečka, nebo malá náměstíčka či pevnosti. Každý měl zcela jiné nápady a tím to bylo krásné. Nakonec jsme mohli porovnávat svá díla. Někomu stačil skromný domeček pro zvířátka, jinému honosná vila, ale všechny to zřejmě bavilo, dokonce stavěli i vedoucí!

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Slávka neslavná jízda

Každý je svým způsobem hračka a tudíž výjimkou není ani náš hlavní vedoucí Slávek. Dnes byl zpozorován, jak prohání svou koloběžku. Obdivovali jsme jeho ladný pohyb. Dost nás však překvapilo, když jsme se dozvěděli, že "mistr jízdy" havaroval. Prý nezvládl složitou zatáčku. Nevěřili jsme, vždyť Slávek vypadal tak sebejistě. Uvěřili jsme až když vstoupil do jídelny s odřeným obličejem a obvázanou nohou. Ani koloběžka z toho nevyšla bez úhony: chybí jí obě kolečka.

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Na zemi i ve vzduchu

V neděli 4. srpna 2002 náš kamarád Radek Brož letěl v letadle Avia L 200 Morava, které bylo dlouhé 8,45 metru a vážilo 1370 kg. Rozpětí křídel mělo rovných 12 metrů. Radek si nejprve z ptáčích perspektivy (až 300 metrů nad zemí) prohlédl Vrchlábí, Janské Lázně i Černou horu. Pak už pilot, vedoucí letového provozu aeroklubu ve Vrchlábí J. Pešina, několikrát zakroužil i nad naší táborovou základnou (ke zorientování jako první zachytný bod pomohl komín nedaleké tepelárny). Radek nám z výšky 150 metrů nad zemí (to je nejnižší povolená výška) zamával. Abychom jeho mávání viděli, nemával rukou, ale (tedy ne on, ale pan pilot) celým letadlem. My jsme před budovou Duncanu jeho mávání opětovali, což prý bylo z letadla moc pěkně vidět. A tak přesně ve 14 hodin vypukly na zemi a ve vzduchu oslavy svátku patrona našeho klubu - Dominika. Oslavy o to slavnostnější, že letos slaví Klub Dominio, Dětská tisková agentura 10. výročí svého trvání.

Honza Greš, Zpravodajská Agentura Svět

V neděli se nedělá?

Je fakt, že jsme neměli rozcvičku, akorát jsme museli vyjít ven před chatu a poslechnout si vysílání o zajímavostech v Hostinném připravené vedoucími Mikešem a Petrem. Pak jsme se nasadili a vyrazili. Kam jinam, než do lesa. V lese jsme hráli hru se všemi družstvy a stavěli si domečky a přístřešky z přírodních materiálů. Naš přístřešek tvořil suché větve a klacky. Nakonec jsme se pod něj všichni vešli, jenom doufám, že

nepřijde bouřka a nezboří nám ho. Odpoledne byla pouť. Plnili jsme různé úkoly (sloní pochod, házení mincí, lovení ryb, malování nohou, hledání bombónu v mouce, novinářská kachna) a za splnění jsme dostali táborové peníze - dominiky. To proto, že dnes má svátek Dominik, patron rádia Domino.

A co jsem nakoupila? Tužky, blok, fotbalový míč pro bráchu Jirku a na druhý fotbalový míč svému druhému bráchovi Ludkovi jsme přispěla. Mám dobrý pocit a radost z toho, že jsem udělala něco pro bráchy. Mám je moc ráda a věřím, že jim taky nejsem lhostejná. Nakonec se tedy "dělalo" i v neděli, ale byly za to hezké odměny.

Zdenka Šranková, Veselý domorodec

Šikmá věž v Pise je opět rovná!

Nejspíš teď budou mít v Pise problém s cestovním ruchem, protože se tam jezdilo hlavně kvůli oně šikmé věži. Také se však může stát, že město bude ještě navštěvovanější. A jak se věž narovnala? Jednoduše: foukal hodně silný vítr. Nevěříte? Tak se jedte přesvědčit na vlastní oči.

Iva Nedomeleová, Veselý domorodec

Obchodník na dlabě

Dnes - v neděli - se konala Dominikova pouť na počest našeho maskota a patrona Dominika. Byla mi přidělena úloha zaměstnankyně krámků. Tak tedy dobrá, řekla jsem si, a zaujala roli prodavačky. Obchody šly dobře, i když byly ceny poměrně vysoké. Přišlo mi líto, že já sama nemohu soutěžit a koupit si nějakou tu pěknou věc. Přesto jsem poté obdržela mzdu, o to milejší, že jsem s ní nepočítala. Můj šéf - Dana - mi dovolil vzít si nějaký vzorek, jelikož "musíme zboží najednou prověřit, než ho začneme prodávat!" Tak jsem si i já odnesla drobnou vzpomínku.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Moučná hlava

V neděli odpoledne se přes náš tábor přehnalá smršť zvaná pouť. Ač jsem byla přesvědčena, že bude horší než minulý rok, opak byl pravdou. Byla to velká zábava, například lovení ryb nebo kreslení nohou. Disciplíny, které mne totálně odrovnaly, byly dvě: sloní dráha (připravíte si z ruky chobot a pak musíte zvládnout slalom mezi rozestavenými lahvemi) a hledání bombónu v mouce. Hledání rukou by bylo snadné, ale bombón se musel lovit do pusy. Ani to by nebylo až tak zvláštní, kdyby si soutěžící před ponořením do mouky nemusel smočít svůj obličej ve vodě. Jak jsme pak vypadali, to si snad při troše fantazie dovedete představit. Pokud ne, připravte si vodu, do druhé misky mouku s bombónem a pusou lovtě. Pěkný pohled do zrcadla vám přeje:

Bára Nejedlá, Veselý domorodec

Poznámka redakce: pokud vám některé zprávy z tohoto dne připadají poněkud nepravdivé, pak jim nevěřte. Jsou to totiž tzv. novinářské kachny, které jsme lolili při pouti. Pro jistotu jsme je "vysázeli" kurzívou (kurziva).

Pondělí 5. srpna 2002

Krásný konec dne

Včerejší večer byl plný zábavy, zpěvu a ohně. Nepodpálili jsme sice "naši" budovu, ale byl táborový oheň, při kterém se konala pěvecká soutěž. Porotě předsedal mistr Petr Szakál a jeho zástupkyně byla Táňa Smržová. Posuzování talentů bylo opravdu těžké. Měla jsem samozřejmě svého favorita, tedy vlastně dva a jednu favoritku. Mé očekávání se splnilo: vyhrálo pěvecké duo Radek Brož a Bára Nejedlá a Beruška (Zdenka Šranková). Zbytek večera vyplnily známé songy. Krásný konec dne.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Šílený reportér?

Dnes to vypadalo na poklidný den. Nic se nedělo, všechno probíhalo, jak bylo naplánováno. Když tu náhle, z ničeho nic, stál před námi záhadný reportér s mikrofonem v ruce. Měl brýle a krátké, neposedné vlasy. Vyslal ho Český rozhlas. Položil otázky jen některým z nás, protože

my ostatní raději rychle utekli. Otázky se týkaly především režimu tábora. Potom společně s Tomášem šli studovat přenosový vůz. Strávili tam asi půl hodiny. Co tam dělali, už nikdo nevíme, zrovna jsme hráli hru. Ale pozorovat tohoto zvláštního člověka byl vážně zážitek. Vypadal jako malé dítě, kterému koupili novou hračku. Pobíhal stále sem a tam. Všem nám připadal dost komický.

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Konkurence?

V pondělí k nám do tábora zavítala nenadálá návštěva. Redaktor Čro - Hradec Králové Zdeněk Novák natáčel reportáž o nás a s námi. Nejprve vyzpovídal Tánu a pak se zaměřil i na děti. Informoval se o průběhu tábora, prohlédl náš přenosový vůz, natočil si improvizované ranní vysílání, průběh hry elektrika, dozvěděl se také něco o Dětské tiskové agentuře, poslechl si naši leteckou reportáž, zprávy a znělku a nakonec nám popřál hodně štěstí. Svoji nahrávku zúročí nejen ve vysílání Čro - Hradec Králové, ale také v Mikrofonu, které vysílá Čro 1 Radiožurnál v pondělí 19. srpna.

Radek Brož, Zpravodajská Agentura Svět

Hurá do Afriky

Veřte nevěřte, z našeho tábora v areálu Duncan v Janských Lázních je to do Afriky slabá půlhodinka. No, tedy ne do opravdové Afriky, ale za opravdovými africkými zvířaty v Safari ve Dvoře Králové. Co je to vlastně Safari? Někdo si myslí, že je to jen jiné pojmenování pro obyčejnou zoologickou zahradu. Ale to vůbec není pravda! V ZOO jsou zvířata v ohraničených výbězích a každý druh žije odděleně. Zato safari je velká oplocená oblast, kde žije ve vzájemné symbióze několik druhů zvířat, podobně jako v jejich skutečné domovině. Jak to vypadá v takovém safari večer jsme se byli podívat v pondělí. Hned u brány jsme nasedli do autobusu bez oken a s vyhlídkovou plošinou, tzv. safaribusu. Od průvodkyně jsme se dozvěděli mnoho o původu a životě afrických zvířat. Dokonce jsme viděli lvy a vyfořili jsme si i nejrychlejšího atleta na krátké tratě - geparda. Také jsme obdivovali chloubu zdejší zoo - nosorožce. Naši pozornost přilákaly také antilopy a nádherná vznešená zvířata s obřími krčními obratli - žirafy. Celkově se mi večerní projížďka po Safari ve Dvoře Králové moc líbila.

Zdenka Šranková, Veselý domorodec

Tajný čtítele

Včera vymysleli naši vedoucí novou hru. Jména všech účastníků tábora se dala do čepice a pak si každý vytáhl jedno jméno. Toho člověka pak bude muset po celý zbytek tábora čtít. A to takovým způsobem, že mu bude posílat zamílované vzkazy, dávat sladkosti a to všechno tak, aby o tom nevěděl. Hned jak byla vyhlášena hra a my jsme se vrátili na pokoje, na mě postelka ležela kytička. Došlo mi, že je to od mého tajného čtitele. Myslím, že mě musí mít hodně rád, protože dnes už od rána od něj něco dostávám. Byla to druhá kytička, pak také ležely po celém našem pokoji lístečky s napsáním, že mě má rád. Ještě to nebylo všechno, co jsem dnes od něj dostala, ale ráda bych věděla, kdo to je. Zatím jenom tuším. Ale je krásný pocit vědět, že vás má někdo rád.

Iva Nedomešlová, Veselý domorodec

Láďa, postrach tábora

Nemám ráda Ládu! To, co mi dnes prováděl, je opravdu na hodně krutý trest. Začalo to tím, že jsme hráli hru na letadla v míze. Všichni měli zavázané oči a hledali navigační věž, která každých pět vteřin pípala. Samozřejmě, že se to neobešlo bez vzájemného narážení do sebe. Také jsem se několikrát srazil s Ládou (nebo spíš Láďa narazil do mě) a pak mě hned začal láskyplně objímat. Po sundání šátků mě vyznával lásku s výrazem naprosto nenormálního člověka. Všechno vyvrcholilo v momentě, kdy jsme hráli vybíjenou v kruhu. Láďa neustále provolával: "Lásko moje, pojď za mnou!" a podobné věci. Nechtěl s tím přestat. i kdysi jsem mu několikrát

řekla, ať toho nechá. To pak zase nasadil ten svůj přilhouplý pohled a nepřírozně na mě zíral. Během oběda a chvílku po něm mi dal na chvíli pokoj, ale jakmile někdo nadnesl téma na to, co dělá Láďa, hned tu byl zas a všechno začalo znovu. Já prostě nemám ráda Ládu!

Iva Nedomešlová, Veselý domorodec

Úterý 6. srpna 2002

Hezký večer

Včera jsme měli velmi hezký večerní program. Jeli jsme totiž do Hradce Králové do Safari. Po náročném večeru, když jsme se měli vracet domů, všichni ospalí a utahaní, nám naši vedoucí trochu zvedli náladu tím, že slíbili, že se po cestě stavíme na zmrzlinu. Svůj slib skutečně splnili. Přijeli jsme do malé hospůdky, kde si každý mohl vybrat jeden kopeček zmrzliny, jako odměnu za to, že jsme při projížďce byli hodní. Byl to hezký večer a doufám, že se všem líbil stejně jako mě.

Vlasta Radová, Africký mikrofon

Číslovky mi neřikají pane

Náš dopolední program se sestával z učení správného mluvení, tedy rozhlasu. Dnes přišla na řadu výuka čtení číslovek a tvoření jejich pádů. Ono se to zdá být lehké, ale někdy se ta snůška čísel zamotá a koncovky se rozhodnou, že vám pane říkat nebudou. Občas to prostě nejde. Boj s tisíci, stovkami a jednotkami tedy začal. Vítězství jsme se dočkala, když došlo na číslovky řadové, které jsme všichni v našem družstvu ovládali perfektně. Po "vyučování" jsme se odebrali do klubovny, kde jsme se učili správně "otvírat pus" při zpěvu naší táborové hymny.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Černá

Následující věta zaslechnutá při včerejším výletě mne inspirovala k malému zamyšlení: "Podívejte, černá veverka. To zas budu mít smůlu." Ze všeho nejdříve bych se chtěla zastat té černé veverky, která vůbec nemůže za to, že je černá. Jen kvůli tomu jí někdo dokáže přikrknout to, že nosí smůlu. Stejně tak je tomu i u černých koček a u vran. Názor, který říká černé barvě nešťastná, vznikl nejspíš už hodně dávno. Určitě vychází z toho, že černá je tma a ta dává možnost žít všem špatným tvorům. Také je tajemná svým drásavým tichem. Černá je tedy barva zla a smutku. Proto vznikly pověry o černých kočkách, které jsou převtělenými ďábly a o vránách, co nosí smůlu. Černá prostě dostala známku zla a teď už se jí těžko zbaví.

Iva Nedomešlová, Veselý domorodec

Hymna

Dnešní den byl pro mne zajímavý hlavně dopoledním nácivkem naší táborové hymny. Možná se to někomu zdá otravné, protože jsme ji museli zopakovat snad stokrát dokola a vypadá to, že jsme s nacičováním ještě neskončili, ale mě, i když důvod je mi neznámý, to bavilo čím dál tím víc. Nástroj, který mne dokonale odrovnal byla tamburína. Ač na ni hrát neumím a zřejmě k tomu nemám vlohy, rozhodla jsem se, že se jí pokusím sehnat, až se vrátím do Prahy. Když všichni zpívali (ačkoli se většina netvářila příliš pobaveně), cítila jsem se úzasně. Myslím, že ještě budeme muset trochu trénovat.

Bára Nejedlá, Veselý domorodec

Jak vypadá DUNCAN?

Jak asi vypadá ta budova, ve které náš tábor Rádicia Domino sídlí? No, když z Janských Lázní odbočíte ze směru Svoboda nad Úpou doprava, tak se po asi čtvrthodince pěší chůze před vámi objeví vila, která trochu připomíná zámek a trochu takový lepší hotýlek. Z obojího má něco v sobě. I zevnitř to totiž vypadá jako v zámku, ale poněkud novější. Ale především je to penzion. My do této hlavní budovy chodíme na jídlo. Bydlíme ve vedlejší menší budově. Když se přezujete, vejdete do jakési "před síně". Když zabojíte nalevo, uvidíte dveře od naší klubovny, kam chodíme na odborné přednášky a také se tam havíme třeba když nrší. Napravo napravo jsou

schody, po kterých, když vyjdete, uvidíte naši "společenskou místnost" napříč níž je chodba s dveřmi od pokojů. V pokoji jsou v malé předsiňce skříň až do stropu, naproti máme dveře od koupelny s WC, kde nechybí malé umyvadlo a sprcha. V pokoji jsou čtyři postele, z toho jedna s patrem, malé noční stolky a křeslo.

David Kabele, Africký mikrofon

Lenivíme?

Po jedenácti dnech tábora začínají někteří jedinci lenivět. Projevuje se to především při nejrůznějších hrách. Mnoho dětí začíná posedávat, postávat v hloučcích či si dlouze zavazovat tkaničky. Projevilo se to v úterý při hře Ekokombajn. Situace je vážná. Děti se začínají občas bouřit a někteří se odmítají zúčastňovat připraveného programu.

Radek Brož, Zpravodajská Agentura Svět

Nepovedená...

Dnes si pro nás vedoucí a praktikanti vymysleli "opravdu fantastickou" hru. Vlastně se všichni honili navzájem. Veselý domorodec honil ZAS, ZAS honil Africký mikrofon a ten zase chytil Veselého domorodce. Když jsem se ale vedoucích zeptala, proč máme vlastně chytat oddíl ZAS, zdělyt nás ochraňuje před Mikrofonem, nedokázali odpovědět. Je to asi jedna z těch jejich blbých her...

Heřka Konopiská, Veselý domorodec

Krásu hledej v maličkostech

Kdosi řekl: "V maličkostech hledej krásu." Tomuto rčení se musí dát za pravdu. Člověk je někdy tak přesycen honosností, že zapomíná na mnohem krásnější věci. Napadlo mě to včera při zpáteční cestě z Janských Lázní do tábora, když jsme uviděli malou černou veverku. Jindy bych kolem ní prošla bez většího povšimnutí, ale včera mě donutila zastavit. Máte-li možnost sledovat, jak hbitě leze po stromech, udělá se vám najednou lépe. Začnete se smát. Vždyť ona vypadá tak hravě. Hodně se podobá dítěti. Než byste řekli švec je zase úplně někde jinde. Přijde mi jako velmi zvědavě stvoření. Vždy jen vykoukla a potom najednou byla na druhé straně. Asi se chtěla přesvědčit, jestli tam stále jsme. Upozornila na sebe drápky, když lezla po kmeni. Jak roztomile to zaznělo. Chvilku jsme sledovali, co bude dělat, jenže "naše kamarádka," někam zalezla a už se neukázala. Jakmile si uvědomíme, že takových krásných stvoření zde žije mnohem víc, hřeje to u srdce. Ale na jak dlouho? Protože právě naší vinou o svůj domov často přicházejí.

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Budu modelkou?

Už od rána jsem měla dobrou náladu, protože nás při snídani překvapil pan Vrkoslav rozdáváním toho skvělého borůvkového jogurtu, o kterém jsem už psala. Já jsem ho dokonce dostala do hlubokého talíře. Takže jsem se hned po ránu přejedla. A pak zase jídlo, i když výživné. K svačině byla müsli tyčinka s banány. A samozřejmě oběd. Super polívka a skvělý druhý jídel. Rýže, luncheon meat a hrášek s kukuřicí, cibulí, paprikou a rajčetem v omáčce. Dále odpolední svačina: švestky s perníčkem a samozřejmě večere. Čočka, párky, chleba a okurky. Po tom všem jsem přibrala nejméně deset kilo a doufám, že nebudu stát modelem pro sochu Obžerství.

Zdenka Šranková, Veselý domorodec

Na stýskání nemám čas!

Když si uvědomím, že za pár dní už jedeme domů, nechci tomu věřit. Stále se mi zdá, že jsme teprve před chvílí přijeli a už máme jet zase domů?! Proč ten čas tak rychle letí? Na žádném jiném táboře mi to tak rychle neuběhlo. Vždy se mi stýskalo a čas se pomalu vlekl. Letos na stýskání nemám čas. Ani o poledním klidu. Stále máme něco na práci a nevíme co dřív. Domů se mi chce i nechce. Až přijedeme domů, tak už bude 10. srpna a do konce prázdnin pár dní. Tady se nemůžu nikdy nudit, mám tu kamarády a je tu sranda. Nevím, jak vám, ale mě ten čas tak letí!

Vlasta Radová, Africký mikrofon

Dokonalá hymna

Mladí novináři z Domina mají hudební sluch. Předvedli ho ve středu, kdy se jim podařilo natočit celou táborovou hymnu. Nacvičit hymnu do úplné dokonalosti nebylo nic jednoduchého. Dbát se muselo nejen na rytmus a slova, ale také na výslovnost (jak se patří na malé rozhlasáky) a výraz. Ten musel být veselý a svižný. Dirigentem byla Beruška a pozorovatelem Táňa, která poskytl mnoho dobrých rad, jež přispěly ke zdařilému výsledku. O klavírní doprovod se postaral Péta Szakál. Malé problémy se však natáčení nevyhnuly. Nejbliže u mikrofonu stála Maruška, čímž byl její projev nejvýraznější. Na záznamu ovšem byly chvíle, kdy Maruška nezpívá. Že by šlo o její chybu, striktně popřela. "To nejsem já," řekla. A kdo tedy? Ptali se mnozí. Možná opět udeřil Hugo. Jisté je jen to, že se na Duncanu ději nevysvětlitelné věci mezi nebem a zemí.

Radek Brož, Zpravodajská Agentura Svět

Bohové jsou šílení

Od nepaměti se na táboře Klubu Domino hraje hra Bohové musejí být šílení, vždy byly však podstrkovány dětem s jiným přebalem, tedy názvem. Předminulý rok Z přistávu do přistávu a minule Bohové mají narozeniny.

Tato hra je velmi zvláštní, ale má svůj pravdivý podklad, jelikož bohové jsou opravdu podivní, nejsou spravedliví a nikomu nic neodpouští. Když se k nim budete chovat uctivě, usnadní vám život. Nechtějí vám ublížit, pouze se snaží dokázat vám svou moc.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Hrůza

Středa byla pro mne byla dnem hrůzy. A to proto, že jsme hráli tu hrůzostrašnou hru, která se jmenovala Bohové. Jenom co jsme začali, hned mne rozbolely nohy. Běželi jsme k prvnímu bohovi, ten byl docela dobrý, on se nás zeptal: Neumíte zdravít? A my jsme všichni začali zdravít, potom jsme šli k dalšímu bohovi. Slušně jsme pozdravili a utíkali dál.

Miloš Jokl, Zpravodajská Agentura Svět

Bohové mi byli nakloněni

Dnes odpoledne proběhla hra, která bývá postrachem všech táborníků - BOHOVÉ. Jedná se o kratochvíli ryze běhací, spočívající v pendlování mezi několika stanovišti a táborem. Mně však byli bohové příznivě nakloněni a ušetřili mě této zábavy. Místo toho jsem s Radkem (praktikant) připravovala scénář pro rozhlasovou kroniku tábora. Nicméně "bozi" prý také nebyli špatní.

Šárka Lavičková, Zpravodajská Agentura Svět

Čtvrtek 8. srpna 2002**Smutný domorodec**

Včerejší fotbalový zápas pro naše družstvo dopadl na jedničku. Utkaly se proti sobě všechny tři oddíly. Jako první se proti sobě postavilo družstvo Dany a Mikeše, tedy ZAS a Africký mikrofon. V prvním poločase byl stav stále nerozhodný a obecnostvo bylo napjaté, jak boj dopadne.

Gól padl až v druhém poločase a to do branky Danina družstva. ZAS byl zklamaný a měl výčitky svědomí, že nechal hbitý rychlý míč proklíčovat mezi těly obránců přímo do branky. Zato Mikešovo družstvo bylo štěstím bez sebe. Radovali se a skákali do výšky, jako malé děti. Africký mikrofon si dokázal vedení 1:0 udržet až do konce tohoto zápasu. Poražení se utkali v druhém zápase s Petrovým družstvem - Veselým domorodcem.

Hra byla velmi napínavá a konec skončila 2:0 pro ZAS. Při posledním zápase proti sobě stálo družstvo Afrického mikrofonu a Veselého domorodce. Tento boj jsme vyhráli na celé čáře 5:0. Tribuny burácely, naše družstvo do sebe naráželo radostí a náš vedoucí Mikeš nevěděl koho dřív obejmout. Jediný, kdo vše prohrál byl teď už smutný domorodec!

Vlasta Radová, Africký mikrofon

Po obědě jsme se seřadili a zahájili olympiádu. Michal přiběhl až z daleké klubovny s olympijským ohněm. Olympiáda byla zahájena domiňáckou hymnou. Závodilo se v sedmi disciplínách: hod Maruščinou holinkou do dálky, slalom poslepu, hokej, sprint, štafeta, závody na kolo-běžkách a samozřejmě že nechybělo ani přeta-hování. Přetahovaná a štafetový běh byli na družstva. Bohužel nám ale během olympiády zhasl olympijský oheň. Olympijské hry se všem moc líbily.

Honza Greš, Zpravodajská Agentura Svět Bude, nebo nebude?

Každý rok, když jedeme na tento tábor, těším se nejvíc na noční bojovku, která vždy bývá až u konce druhého týdne. Bojovky tady bývají hezké a nikdy se jich nemůžeme dočkat. Bojím se, abychom o ni letos nepřišli, protože už je čtvrtek a ještě nebyla. Nevím proč, ale možná to bude tím, že po lese běhá liška, která má asi vzteklínu. Dnes je čtvrtek, zítra pátek a v pátek asi nebude. Všichni společně věříme, že nám dnes tu vytoženou bojovku udělají!

Vlasta Radová, Africký mikrofon

Pozor na béze FUX!

Včera jsme hráli olympiádu. Velice jsme se lekli, když Zuzka vyběhla z lesa a křičela: "Béze fux, béze fux, pozor béze fux!" Jak o závod jsme jí letěli naproti! Ale to byla chyba. Ječení Zuzky a lámání klacků jak jsme běželi po lese prokletou lišku zahnalo. Jen kvůli ní nebyla bojovka. Sakra!

Marie Radová, Africký mikrofon

Škodolibky a my

Tábor pomalu spěje ke konci. Užili jsme si pár krásných dní. Za tu dobu se přihodilo spousta věcí. Ať dobrých, nebo těch špatných. Navíc, kdo může říct, že sdílel prostředí například s krásnými, vznešenými Elfy, nebo skřítkem Směváčkem. Celý pobyt nás přeci provázeli a střežili. Mohli jsme se o tom dozvědět už v některých předchozích zprávičkách. Neustále nad námi drželi ochrannou ruku. Smích, dobré počasí a jejich stálá přítomnost, zajistila nádherné prožití hezkých chvil. Samozřejmě nesmím zapomenout na "škodolibky". Bez nich by to nebylo ono. Takový skřítek Mráček nám dával také zabrat. Mnohdy zařídil špatné počasí a vedoucí museli vymyslet náhradní program. Vždy se to podařilo. Nikdy jsme se nenudili.

Eva Večerníková, Africký mikrofon

Na 180%

Tábor se pomalu, ale jistě chýlí ke konci a většina z nás se již těší na svůj domov. Ne, že by se mi nestýskalo, ale mně se chce přece jenom ještě chvíli zůstat. Je tu nádherné a až na těch několik stovek připomínek od našich vedoucích se nám tu žije celkem fajn. Naučit se za 14 dní základy žurnalistiky a teorie rozhlasového vysílání samozřejmě není nic lehkého, ale v životě se to každému hodí a to nejednou. Proč tu tedy nezůstat ještě týden a stát se profesionály?! Zřejmě protože bychom padli vysílením, jakožto já už padám únavou.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Večeře na zámku

Na našem táboře DTA, Rádía Domino se poslední večer stala jedna nevysvětlitelná záhada. Všechny děti z tábora byly odvedeny kdovíkam a zase se za hodinu vrátily zpátky.

Je spousta způsobů, jak se rozloučit s táborem. Poslední večer, který jsme prožili my na našem táboře, je mi do teď záhadou. Chvilí před půl šestou, (kdy byla obyčejně večeře) za námi přišel tajuplný pán a řekl, ať se sejdem v půl šesté před domem, všichni slavnostně oblečení na večeri do zámku v Anglii. Uposlechl jsem a poté nás onen pán odvedl do opravdového zámku. Tam jsme byli přivítáni sluhou, který všechny uvedl do hodovní síně. Večer byl nezapomenutelný. Obsluha dokonale plnila svou úlohu. Dokonce jsme byli svědky představení tanečnice Duncanové. Bohužel při večeři došlo i k vraždě, což nás všechny zřtřilo. Mylady omdlávaly a lordové

jsem zjistili, že vrahem je zámecké strašidlo. Pominu-li všechny tyto hrůzy, večer byl velice příjemný a jídlo výtečné. Největší překvapení přišlo, když jsme se vrátili do našich pokojů a přiběhli zděšení vedoucí s otázkou, kde jsme celou hodinu byli, že nás hledali...

PS: Kdo nevěří, ať si klikne na táborové fotoalbum www.dta.zde.cz a podívá se na vlastní oči.

Iva Nedomlelová, Veselý domorodec

Nic netrvá věčně

Po skvělých čtrnácti dnech končí i tábor Rádía Domino. Vzpomínky (a samozřejmě i nahrávky) zůstávají. Pokud by se mě někdo zeptal na nejkrásnější zážitek z tábora, mohl bych mu dlouze vyprávět o nejrůznějších okamžicích, které se mi zapsaly do paměti. Patří mezi ně samozřejmě výlet letadlem, prohlídka vrchní části výsilače Černá hora a hlavně natáčení fiktivní reportáže z prostředí krkonošského lesa, kde Táňa dělala bludičky a Tomáš Krakonoše. Při pohledu na ně, na dva zapálené lidi, kteří si svou práci užívají, jsem měl radost. Celý tábor byl především o setkávání se sympatickými, nebo alespoň zajímavými lidmi. A život je především o setkávání. Proto se už teď těším až mě za rok opět probudí znělka "Vstávejte," a celé dva týdny budou patřit táboru Rádía Domino.

Radek Brož, Zpravodajská Agentura Svět

Malé (ale naše) noviny

X. ročník, číslo 1-12
vychází denně od 29. 7. - 9. 8. 2002

Vydává:

Klub Domino, Dětská tisková agentura

Adresa redakce:

ŠVP DUNCAN, Lesní 210, Janské Lázně

Šéfredaktor:

Radka Páleníková

Tajemníci redakce:

Dana Kloudová, Michal Mikeš, Petr Szakál

Zdravotnice redakce:

Jitka Burianová

Zvuková spolupráce:

Táňa Smržová, Tomáš Černý

Redaktoři:

Henyšová Hanka, Farkašová Beáta, Turtáková Eliška, Joklová Pavlína, Šimůnková Petra, Nejedlá Bára, Valjentová Pavla, Šranková Zdenka, Radová Maruška, Radová Vlasta, Lhotová Alča, Vávroycová Anna, Hornofová Lučka, Lavičková Šárka, Janoušková Irena, Šaldová Ivona, Polívka Martin, Karásek Kuba, Roll Láďa, Jokl Miloš, Hora Luděk, Hora Jirka, Turták Michal, Brož Radek, Hilmar Ronald, Greš Jan, Kabele David, Nedomlelová Iva, Konopiská Helča, Kafková Zuzka, Krpejšová Jarmila, Večerníková Eva.

Ředitel vydavatelství:

Slávek Hrzal

www.dta.zde.cz, e-mail: dta@cmail.cz

tel.: 241484321, fax: 241484545

Nevyžádané rukopisy vítáme a čitelné rádi zveřejníme. Nevracíme.

Uzávěrka každého čísla před večeri.

Vychází po večeri.

Inzerce neočekáváme, ale vítáme,

zvláště placenou!

Náklad ověřován společností vedoucích.

Cena: Pro členy DTA zdarma

Připravila DTA, Klub Domino ve spolupráci s NICEM (www.adam.cz) v rámci projektu Setkání dětských novinářů.

Projekt je realizován za podpory MŠMT ČR